

Beste
medewerkers

Beste
medewerkers

Willem Hasevoet

Dit boek is fictie. Elke gelijkenis met bestaande personen, situaties en/of organisaties berust op louter toeval.

Schrijver: Willem Hasevoet

Coverontwerp: © SD Designs

Foto's: © Shutterstock

Cartoons: © Rajko Design Studio

Uitgeverij: Brave New Books

ISBN: 9789402138207

© Willem Hasevoet 2015

Werken met dino's en Beste medewerkers zijn o.a. verkrijgbaar bij bol.com

Inhoud

Inhoud	5
Proloog	7
Een goed gesprek over opslag en ontslag	9
Het feestelijk pensioen	13
De krulstaart van het feestvarken	22
De externe vergadering	29
Met een kluitje in het riet naar het social event	35
Open minded	41
Open minded uitstap	49
Vogelpik	54
Score for Life	59
De demo	64
Katholieker dan Pol Paus	69
Weekendwerk	75
De belangrijke brief	80
Brief onbestelbaar	90
De overleden klant	95
Berichten verwijderen?	98
De tamme thuiswerkdag	103
Hartstikke leuk, zo gepiept!	110
Vrijwilliger gezocht	115
De betere vakman bij Scorebank	122
Koffietje?	126
Hysterische Hanne en vriendinnetjes	132
Vakbondsverzet	139
De carrièreswitch	143
Dankwoord	151

Proloog

Vlak voor het ter perse gaan kreeg ik een dagvaarding om te verschijnen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel. Deze sprak, gelet op de commotie die het boek veroorzaakte, op maandag 10 augustus 2015 het volgende vonnis uit in kort geding:

‘... Iedere werknemer van Scorebank N.V. die zich in dit geschrift op welke wijze dan ook belasterd voelt krijgt heden een recht van antwoord. De natuurlijke persoon in kwestie krijgt 14 dagen om zijn persoonlijke visie neer te leggen bij de Uitgever. Deze zal instaan voor de publicatie van de niet-geregedigeerde commentaren op het einde van het bedoelde hoofdstuk ...’

U leest dus niet alleen het welvaren van Scorebank en zijn medewerkers vanuit het standpunt van een ex-bediende. U maakt bovendien kennis met de visie van mijn vroegere collega's.

Ik wens u veel leesplezier!

Willem GROENTJE
Zwanzebeke, nabij Broekzele

Een goed gesprek over opslag en ontslag

‘Als je dát niet eens kunt, dan heb je geen plaats binnen mijn team!’ schreeuwde een rood aangelopen Snorrieborrie. Toegegeven, ik had me het jaarlijkse evaluatiegesprek met mijn baas wel even anders voorgesteld. Na vijf jaar trouwe dienst in de oersaaie en overgeorganiseerde Scorebank hoopte ik op een salarisverhoging. Scorebank had mijn professionele doorbraak moeten worden. Ik had eerst in kleinere banken gewerkt en hoopte hier op meer professioneel gedrag en efficiëntie.

De afgelopen vijf jaar leerde ik echter dat er drie soorten collega's bestaan: de *broekjes*: recht van de schoolbank of met hooguit enkele jaren ervaring. Ze stonden helemaal onderaan de hiërarchische ladder. Nochtans waren het allemaal zeer getalenteerde en hoog opgeleide jonge mannen en vrouwen. Ze zouden met de nodige moeite kunnen opgroeien tot de status van *groentje*, zoals ik. Maar wilde je écht meetellen in de groep? Kon je ongestraft vals spelen met thuiswerkdagen, fietsvergoedingen en verlofdagen? Dan had je de status bereikt van *dinosauriër*. Ik leerde de afgelopen vijf jaar de grootste talenten van Scorebank kennen. De Pompelmoesman, Betty Boyle, Bart Bullebak, Luitenant Loeder, Zonhilde Zageteef,... allemaal hadden ze om diverse redenen de status van topdino verkregen. Want een topdino, dat talent moet je koesteren. Egoïsme, hoogmoed, irritant gedrag, luiheid, arrogantie en andere kleinmenselijke eigenschappen maakten sommige medewerkers tot volstrekt onhandelbare etters.

Ook Snorrieborrie was een topdino. Tijdens de jaarlijkse evaluatiegesprekken (FTF – face to face genaamd in het vakjargon) was hij heer en meester. Het kleine, kalende en

lichtjes gebochelde mannetje was er goed op getraind elk evaluatiegesprek volledig naar zijn hand te zetten. Klaagde je eens over de overmatige werklast, dan mocht je blij zijn als je er met een donderpreek en nog flink wat extra werk van afkwam. Want tegenspraak werd niet geduld! Toch niet van een groentje of een broekje.

Nochtans had ik het gesprek goed voorbereid. Ik stak van wal met mijn meest recente verwezenlijkingen.

‘Snorrieborrie, de digitalisering van de documentatie van Scorebank was geen gemakkelijk project. Toch zijn we...’ begon ik.

‘Verdomme, Willem. Het is een stand van zaken! Geen opsomming van voorlopige of vermeende realisaties. Heb je nu éindelijk de eisen van Zonhilde Zageteef ingewilligd zoals voorheen reeds aangehaald? Naar het team toe is jouw positie amper nog houdbaar! Ik eis een omstandige uitleg en planning om een en ander recht te zetten. Licht zeker Bart Bullebak in, want hij is ook betrokken partij. De volgende release is binnen enkele weken, dit verder uitstellen heeft geen enkele zin.’

Zonhilde Zageteef en Bart Bullebak... alleen al hun naam horen was genoeg om me te doen verstarren van de stress. Het waren twee veeleisende en onredelijk topdino’s waar niemand nog iets aan durfde weigeren, wegens hun jarenlange ‘staat van dienst’.

Snorrieborrie had zijn doel bereikt. In werkelijkheid had ik prima werk verzet bij de digitalisering van onze papierberg. Door me echter totaal onverwacht te confronteren met de grieven van twee onverzadigbare zagers stond ik alsnog in het krijt. Weg de kans om opslag te vragen. Met de nieuwe, schier onmogelijk opdracht, counterde hij bovendien elke tegenspraak. Hij had weer de macht in handen. Als een volleerd judoka gebruikte hij de kracht van de tegenstander

om de tegenaanval te versterken. Hier kwam je als groentje niet ongeschonden uit. Volbrengen die taak, en vlug wat! De dino's trappelen al van ongeduld.

Ik besloot dan maar van onderwerp te veranderen.

'Bovendien waren er de realisaties met Betty Boyle, Willy Warmoes en Bompa Bernard.'

Snorrieborrie raakte geïrriteerd door zo veel praat.

'Willem, iedereen weet dat je prestaties binnen het team van PayPension ondermaats waren.'

Het team van PayPension. Klinkt niet slecht, toch? Ik noemde ze steevast het Dream Team.

Betty Boyle, de Engelse plattelandsdame. Corpulent, goedlachs, nonchalant, slordig en soms naïef als een tienermeisje. Ze was goede vriendjes met de uitgebluste kamerplant genaamd Willy Warmoes. Zijn enige passie was tuinieren. Was het aardbeienseizoen? Dan kon Willy zomaar een vergadering weigeren: de oogst heeft voorrang! Stond er schimmel op zijn tomatenplanten? Zijn rothumeur kon nog dagen duren.

Ten slotte was er nog Bompa Bernard. 65 jaar en dus bijna met pensioen. Klussen, vakantietips en loze praatjes behoorden tot zijn specialiteit. De bebaarde, zelfverzekerde dino moest nog enkele maandjes uitbollen en deed dat rustig en in stijl. Ik herinnerde me nog een teamvergadering waarin iedereen zijn 'constructief' beklag mocht doen over alles en vooral de anderen. Hoewel we in onze landschapsbureaus geen vaste plaatsen hadden, had Bompa zich toch een vast hoekje uitgekozen naast zijn goede vriend Willy. Konden ze nog wat gezellig bijkletsen met al dat saaie werk. Een oude boom verplant men niet. Maar er lag dus wat op Bompa's lever en hij maande de groep aan: 'Ik stel vast dat sommigen op mijn vrije dag m'n bureau innemen. Alsof dat niet erg genoeg is moet ik altijd, maar dan ook áltijd de hoogte van

tafelblad en stoel verstellen... Deze nonchalante en arrogante houding van anderen stoot me tegen de borst. Ik eis dan ook van eenieder dat mijn stoel en bureau in hun oorspronkelijke staat hersteld worden na gebruik.'

Het was even stil in de vergaderzaal. Op zijn leeftijd mocht Bompa inderdaad voltijds 'werken' in slechts vier dagen. Maar nu maakte een onverlaat misbruik van deze vrije dag om zijn stoel te gebruiken? Ho maar!

Luitenant Loeder was het eerste bij zijn positieven en repliceerde: 'Ikzelf wens daar aan toe te voegen dat ook mijn ergonomische stoel en privé-kapstok vaak zoek zijn of ontregeld raken. Gelieve hier naar de toekomst toe op te letten! Zo niet zie ik me genoodzaakt een klacht tegen onbekenden in te dienen bij de dienst Welzijn op het Werk.'

Snorriemorrie hield het evaluatiegesprek voor bekeken. Hij had natuurlijk aangevoeld dat ik om opslag dreigde te zeuren. Snel even afwimpelen met wat dreigementen of extra werk, en hop: we konden weer een jaartje verder...

RECHT VAN ANTWOORD

LUITENANT LOEDER: Aha! Nu komen we het te weten zie. Mijnheer Willem Groentje moest opslag hebben. Omdat hij dat niet kreeg is hij het afgetrapt. Schoon. En wij maar content zijn met ons karig loontje.

SNORRIEMORRIE: Ik ga niet in detail gaan maar ik kan nu al zeggen dat er een klacht hangende is betreffende de denigrerende manier waarop ikzelf en mijn team worden beschreven. En ik heb écht wel door dat ge op uw laatste dag mijn financiële analyses hebt liggen saboteren. Overal 'wisselkoersrisico' vervangen door 'Willem rulez'. Grapjas.

Het feestelijk pensioen

Bompa Bernard was dus 65 en verliet Scorebank op het eind van het jaar. En dat zou door de grote poort gebeuren! Met bazuin en trompetgeschal! Zijn vervanger, Slome Sammy, was al ruim een jaar op voorhand gekend zodat het oude mannetje intussen rustig had kunnen uitbollen. Bompa was nog een echte oude 'Score-medewerker'. Want Scorebank was, zoals ongeveer alle grootbanken ontstaan uit de fusie van meerdere banken. In het oude 'Score' zaten de top-dino's, de grootste talenten. Het 'Bank'-gedeelte was iets jonger en dynamischer.

Die Bompa Bernard, warmhartig en welbespraakt tijdens de eerste indruk bleek een warhoofd en irritante, inflexibele betweter wanneer je hem beter leerde kennen.

Hij was de leider van het Dream Team, de verpersoonlijking van het product PayPension. Daar ging hij binnenkort eens goed van genieten zie, van dat pensioen. Iedereen moest en zou meedoen aan de langgerekte voorbereiding van zijn keurig ingeplande exodus. Ceremoniemeester: Snorrieborrie-projectleider Willy Warmoes, Bompa's goede vriend. Geen van beide waren feestvarkens, speechers of voorzien van enig sociaal talent.

Enkele maanden voor D-day begon Snorrieborrie zijn manschappen op enigszins directieve toon aan het werk te zetten:

Van: Snorrieborrie

Aan: Dino's, groentjes en broekjes

Betreft: Planning afscheid Bompa

Collega's,

Binnenkort staat het groots afscheidsevent voor onze sympathieke Bompa Bernard gepland en het feestcomité heeft hiervoor al eens de koppen samen gestoken om die dag in te kleden. Een top dino als Bompa, die verdient de nodige egards.

Ik eis daarom de medewerking van eenieder. Broekjes en groentjes moeten nu ook niet beginnen dralen en zich wentelen in flauwe excuses zoals 'ik ken Bompa Bernard nog maar enkele weken.' Wie deze opdracht niet volgens de planning vervult, krijgt een negatieve score voor 'teamspirit' bij zijn evaluatie.

Vul onderstaande Excel, 3e tab aan:

- Anekdoten, verhalen om op te ratelen. Kom niet af met fouten en misverstanden uit het verleden die onze dienst in het algemeen en het Dream Team in het bijzonder in een slecht daglicht plaatsen.
- Uitspraken van Bompa. Ook hier: het is niet de bedoeling om er zelf goed uit te komen. Ik eis een lofzang voor de dino's.
- Vervolledig volgende zin: 'Bompa, ik zal me jou blijven herinneren als...' Dit zullen we, zoals voor elke dino die op pensioen vertrekt, laten inkaderen met een leuk fotootje erbij.

Graag reacties hierop ten laatste tegen het einde van de week terugsturen naar mezelf (ceremoniemeester) en Willy Warmoes (projectleider).

Team: planning is belangrijk!
Snorrieborrie

Gewoonlijk had ik het niet met die idiote directieve mailtjes van Snorrieborrie. Deze keer zag ik de opdracht echter wel zitten en ik kroop dadelijk in m'n pen. Ik had ze ook allemaal

mijn vorige boek cadeau kunnen doen, maar een mens moet niet overdrijven.

Dit stuurde ik enkele dagen later door:

Snorrieborrie,

Onderstaand verhaaltje heb ik afgelopen WE geschreven. Zal ik dit voorlezen tijdens het afscheid?

Het is een samenraapsel van anekdotes, doorspekt met enkele oneliners.

Uw nederige dienaar,

Willem Groentje

Een dag in de sporen van een wervelende ouderdomsdeken...

'Met Bompa Bernard van Score. Bompa- Bompa is de voornaam, Bernard de familienaam.'

Zo begon Bompa al 45 jaar elk kennismakend telefoongesprek. En telefoneren, dát kon hij. De telefoondraad was, nu ja, tot op de draad versleten.

'Ha Achiel, over de brieven?!?' klonk het met schijnbare verbazing. Alsof het al een eeuwigheid geleden was dat hij Achiel aan de lijn had gehad. En dat die dan nu toevallig hém wilde belde, en dan nog over brieven.

Bompa 'ademde' brieven. Jammer dat we sinds de verhuis overschakelden op het clean-desk principe. Zo'n clean-desk bij Bompa, het was als een slagersetalage zonder mals vlees in de koeltoog, als een bakker die geen broden of taarten mocht aanprijzen. Neen, geef mij maar zijn oude bureau, waar het hout uitgesleten was ter hoogte van de handen en waar de papieren in (schijnbaar?) ongeordende stapels over de rand puilden. Er moest toch een systeem in gezeten

hebben want de stapeltjes werden er, indien gewenst, met vaste hand uitgevist.

Nu, het kan niet de bedoeling zijn dat we ons 'den Bompa enkel zullen herinneren als de man van de brieven. Er was zo veel meer: iets nodig uit het foldertje van de Macro? Een klusje thuis? Deuren, tegels, loodgieterij, elektriciteit,... Bompa wist er raad mee. Zocht je een goede camping in het zuiden van Spanje, de beste plaatsjes aan de kust of in de Ardennen? Bompa vertelde over zijn geliefkoosde stek.

Nog een vaste dagtaak? Stipt om 17u lege bekertjes verzamelen bij de collega's!

'Lege bekertjes? *Des gobelets vides?*' Als een volleerd marktkramer laveerde Bompa tussen de bureaus. Met stijl, maar ook met principes. Vraag maar aan sommige collega's: 'Ha jamaar neen: énkkel lege bekertjes,' kreeg de onverlaat te horen die er nog een bodempje in liet. En wanneer de Pompelmoesman eens vroeg: 'Kan je me een watertje meebrengen?' werd hij terecht gewezen. '*Allez, allez* Pompelmoesman, en wat nog allemaal?'' Logisch: je vraagt ook niet bij de vuilnisman z'n ronde om nog wat boodschappen te doen voor jou.

De kwaliteit was ook belangrijk. Wie herinnert zich nog dit? Bompa kwam langs bij Zonhilde: 'Jamaar, da's een wit bekertje, 't zijn enkel de bruine die ik doe.' Zonhilde probeerde nog met: 'sorry, dat zijn er van beneden...'

'Dat mág niet, als íedereen zo begint!' Maar Bompa was uiteindelijk in een toegeeflijke bui. 'OK. We zitten samen in bad en we moeten roeien met de riemen die we hebben. Ik zie het voor één keertje door de vingers.' Hij liep weg en dacht bij zichzelf: 'Ach, de jeugd van tegenwoordig. Wij vroeger, daarentegen...'

Ik dacht bij mezelf: 'Ach Bompa, één kans op twee dat het vroeger toch niet beter was...'